

ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 5

ΑΘΗΝΑΙ, 11 ΙΟΥΛΙΟΥ 1926

ΑΡΙΘ. 20

ΜΕΓΑΛΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Γ. ΔΡΑΝΔΑΚΗΣ



ΕΚΔΟΤΑΙ: Α.Ε.Β.Ε. Π. Γ. ΜΑΚΡΗΣ & ΣΙΑ ΑΘΗΝΑΙ ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ 3

ΜΙΑ ΠΟΛΥ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ΑΝΑΛΥΣΙΣ ΤΗΣ ΨΥΧΟΛΟΓΙΑΣ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

[Ἄπ' τὸ τελευταῖον πολυχρότον ἕκγον τοῦ G. HEYMANS, Ὀλλανδοῦ καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου.]

«Η ψυχολογία τῶν γυναικῶν» εἶναι ἓνα βιβλίον πρόσφατον τοῦ Ὀλλανδοῦ καθηγητοῦ G. Heymans. Ἡ ψυχὴ τῆς γυναίκας ἐπηρεάζεται πάντοτε, εἶναι γνωστὴν, διὰ τοὺς διανοούμενους ὅλων τῶν ἐποχῶν ἓνα βαθὺ καὶ ἀνεξίτηλστον μυστήριον. Σπρώχνουν ἡ μίαν τὴν ἄλλην καὶ περνοῦν αἱ ἐποχαὶ ἐμπρός ἀπὸ τὴν Σφίγγα αὐτὴν χωρὶς νὰ δόσῃ καμμίαν ἐως τὴν Ὀιδίποδα κατένεα.

Δὴν θέλω, γὰρ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, νὰ εἰπῶ τίς δ' Ὀλ-
λάνθα κατήχησής θεά καίμη μέν το βιβλίον τοῦ τῆν
Σφύρα αὐτῆν νὰ πῶσι ἀπὸ καὶνὰ γχορῶν. Ἀλλὸς
θέλω νὰ παρατηρήσῃ τίς ἐξ ἡγάτων τοῦ ἱ. στρυ-
μῆν ποῦ πῶσι τ'σὴν στατιστικὴ καὶ τῆν μεθοδικὴ
καὶ ἀκούραστῃ παρακολούθησιν τὸν ἀγχιρῶν ποῦ
ἀφῆνι ἐξ γυναικῶ εἰς ὁλῶς τὴν ἐκθιλωσίως τῆς κοι-
νωτικῆς ζωῆς, δίδει σὺ βιβλίον τοῦ ἀπὸ ζῆλουτοῦ
ἐνδιαφερόσῃ ποῦ δὲν τὸ ἔχει καίμη εἰς τῶρα θεωρη-
τικὴ ἀνάλυσιν τῆς γυναικῶς ψυχροσυνῶδεως, τῆς
τόσον ἀντοπατικῆς εἰς καὶνὸς καὶ πάντοτε ἀνύλλυ-
πης, ὥστε νὰ μὴ εἶναι δυνατόν νὰ δεμυνθῇ γὰρ
νὰ μῆν εἰς τῶντος.

¹ Ἰδὸν πρῶτα αἱ μεγάλαι γραμμαὶ τῆς μεθόδου πὺν ἀκολουθεῖ ὁ συγγραφεύς.

“Οἱ αἱ διαφοραὶ μετὰ τῆς ψυχολογίας τοῦ ἀνδρός καὶ τῆς γυναικὸς εἶναι βαθύταται. Ἐπομένως δὲν εἶναι καπεὶς καὶ ἀποφασίζω μετὰ τῆς καὶ «ὄχι» ἀλλὰ μεταξὺ τῶν «ἀπεριστοτόρων» ἢ «ὀλιγότορων». Ἐξ ἁλ-
λου αἱ διαφοραὶ αὐταὶ εἶναι τῶδεως στατιστικῶς, μὴ
ἀλλ' ὅπως λόγους δὲν μποροῦν νὰ ἔχουν ἄξιαν δι' ἑνὰ
ἄνδρα ἢ μίαν γυναῖκα μεμονωμένην, οἱ ἀπομα-
λισταίμενοι, ἀλλὰ διὰ τὸν ἄνδρα καὶ τὴν γυναῖκα λαμ-
βανόμενους κατὰ μέσον ὄρον. Εἰς τὰδε ψυχολογικῇ
ἐρευνᾷ σοφάρ, ὅστε ἡ γυναῖκα οὔτε ὁ ἄνδρας δὲν
πρέπει νὰ ἐκλαμβάνονται ὡς ἀφηρημέναι καὶ ἀπομο-
νομένη ἐννοία ἀλλὰ κατὰ μέσον ὄρον. Καὶ αὐτὸν
τὸν τόπον ὁρίσμεν γυναικα μπορεῖ μὲρικα ψυ-
χικὰ χαρακτηριστικὰ ἢ καὶ μὴ διὰ ἀκρίβειαν νὰ προσ-
εγγίξῃ τὴν ψυχολογίαν τοῦ ἀνδρός; λαμβανόμενους
κατὰ μέσον ὄρον παρὰ τὴν ψυχολογίαν τῆς κατὰ μέ-
σον ὄρον γυναικός. Ἀσπάζομαι, εἰς τὰς ψυχολογικὰς ἀ-
ποφάσεις μετὰ τὸν διὸ φίλον ἢ κατὰλίληθ' ἐκφράσαι
δὲν εἶναι: «Ἡ γυναῖκα ἢ αἱ γυναῖκες ἔχουν τὴν ἰδιό-
τητα Α'. Ἡ, αἱ περισσότεραὶ τῶν γυναικῶν ἔχουν τὴν
ἰδιότητα Α', ἀλλὰ αἱ γυναῖ-
κες ἔχουν κατὰ μέσον ὄρον
τὴν ἰδιότητα Α'.

Ἄς ἔλθομεν τώρα σὰ ἀποτεισμάτα τὰ ὅποια ἔδο-
σε σὸν συγγραφέα μὴ ἔ-
ρευνα πολυσιγῆς καὶ ἀ-
κούραστη, κατὰ τὴν ὅποιαν
δὲν ἔμεινε ἀνεμεταλλέντος
καμμία ἀπὸ τὰς ἐκδηλώ-
σεις τῆς γυναικειᾶς ζωῆς
μέσῃ σὴν κοινωνίᾳ :

Εἰς τὰς γυναίκας ἡ ἐν-
τασις τῆς συνειδήσεως κατὰ
αὐτοὺς ὅσους εἶναι περισσό-
τερον ἐννοεῖται παρὰ τὸν
ἄνδρα, τὸ πεδίον ὅμως τῆς
συνειδήσεως εἶναι πλεον
ἀντὶ τούτου ὁ αὐτός. Εἰς
τὴν γυναῖκα ἡ γ. ἡ ἰδία
τῆς τιμῆς εἶναι ἐντονώτερον
παρὰ εἰς τὸν ἄνδρα· εἰς
τὸν ἄνδρα ὅμως ἡ ἰδία
τῆς τιμῆς ἐμφατίζεται ὀφεί-
οντα πλατύτερον. Ὅσοι
ἀποφορὰ τὰ αἰσθήματα, αἱ
διαφοραὶ εἶναι πλέον χαρ-
ακτηριστικαὶ μεταξὺ τῶν
ἀνδρῶν. Ἡ γυναικεία
πύξη εἶναι πλέον εὐαίσθητη
τὴν ἀνδροκρίν. Ἀντι-
πορὰ εἰς ἐρεθισμοὺς ἀσθεν-
τέρους, μὲ ἄλλα λόγια συγ-
κεντρῶνεται ἐκκολούθησι. Εἰς
ὅδς ἰδίως ἐρεθισμοὺς ἡ
εὐκρίνησις εἰς τὴν γυναῖκα
εἶναι ἀσχηκτοτα ἰσχυροτέ-
ρα. Εἶναι, μπορεί νὰ εἰπῇ
ἀπὸ τοῦ στοιχείου τῆς
ἰδίας ἡ γυναῖκα. Ἐς ἄλλων
αἱ αἰσθήματα εἰς αὐτὴν
πράττειν εἰς τὸ μέγιστον
αὐτῶν παρὰ τὸν ἄν-
δρα καὶ ἐπιμένουν περισσό-
τερον. Εἰς τὸν ἄνδρα ἡ γ.,
ἡ γυναῖκα πρὸς φωτὶ
ἐννοεῖται παρὰ εἰς αὐτὴν
ἐννοεῖται ὅτιν ἀνάγει τῆς
ἄσπερος· ἡ

ἀπὸ τῶν ἀνδρῶν. Ὁ συγγραφεὺς, καθὼς βλέπετε, ἔχει γὰρ ναυτογραφίᾳ μὲ τὴν στατιστικὴν τοῦ τῆς ἰδέας τὴν τοῦ βασιλέως ὁμοιωσὶν, ἣ ὅσα ἐθέλει τὴν γυναῖκα πλὴν ἄστυα ἀπὸ τῶν ἀνδρῶν εἰς τὸν ἐροῦσι. Ἰδοὺ λοιπὸν τὰ ἐξαχθεῖσα τῆς στατιστικῆς εἰς φρεσὶν ὑμῶν κρυφαί μὲ τὴν κοινὴν ἀντίληψιν. Ποῦνα γὰρ πιστεύετε καὶ; Μήπως ἡ γυναῖκα παθεῖν ἔδω ὅτι οἱ ποταμοὶ μὲ τὸ σακεῖ το ἀλλήν; Οἱ ποταμοὶ, εὐφραντο γὰρ τὸ σακεῖ λέγει ὁ κόμος, ἐνθ' ἔστις ποταμὸς τὸ τετυτῆ. Καὶ ὁμοῖον ἐξαχθεῖσιντα ὅλοι οἱ ποταμοὶ. Τέλος πάντων ἡ στατιστικὴ μὲ βεβαιώνει διὰ τὴν γυναῖκα κατὰ μέσον ὅρον εἶναι σταθεροτέρη σὺν ἐροῦσι τῆς ἀπὸ τῶν ἀνδρῶν. Ὡστόσοις ἡ πέτρα δεκτικὴ εἰς τὰς γυναῖκας καὶ θερμοκρασίᾳ αἰσθημάτων εἶναι θερμοτέρα, ὅσον εἶναι καὶ θερμοτέρως ὁ ἐνθισμός ὅμως τῶν ὅν' ὅλας τὰς μορφὰς τοῦ μυητισμοῦ. Εἰς τὸ ὁμοῖον αὐτὸ αἰσχόσις τῆς στατιστικῆς καὶ τῆς κοινῆς γνώμης κινεῖται ἀντιλήψις.

Είς το πέρας κεφάλαιον τὸ βιβλίον του ὁ συγγραφεὺς ἐξέταξε, ὅτι χαρακτηρίζεται ἐν ἀντίκρυσιν ἐν ἀνταρστάσει. Ἡ ἐρευνα ἀποδεικνύει διὰ τὴν παρορμητικότητάς ἐν τῇ γυναικί αὐτὴν διλογισμένη ἀνεπτυγμένη. Ἀπὸ τὰ γυναικία μάτη, προσώτα κατὰ φύσιν περὶ τοὺς ἁγίους, καὶ ἐξομῶνται μὲν τῇ ἰδίᾳ ἐξήγησι μὲν τῶν ὁρίων τὰ βέλτεα τὸ ἀνδρῶν ἰδίᾳ.

Εἰς ἄλλον ἡ γυναικία ἐπεριετοὶ τὸν ἄνδρα κατὰ τὴν συμαρτητικὴν ἰσχυρί, ἐνδοτερεὶ κατὰ τὴν διαποικτικὴν ἰσχυρί. Μετὰ ἅλα λόγια ἡ γυναικία ἐνθυμῶνται καλῶς ἐν τῷ ἄνδρᾳ μίαν συγχρίσιν τὸν ἐξομῶν, ἐν μὲν ἰδίᾳ τὸν ἵκονος ἐν ἐντυμῶνται τὸν συβαστῆν συγχρίσιν τῆς, ὅπως ἐν τῷ ἄνδρᾳ.

Μετά τούτο ὁ συγγραφεὺς ὁμιλεῖ διὰ τὴν νοσηρότη-
 τιν. Ὅσοι ἐὰν ζήρηται πρὸς χρειάσεις πολλὰ προσοχήν
 καὶ πολλὰ φρόνησιν διὰ τὴ μὴ μεταβολὴ τοῦ χρέ-
 ος ἐκείνου ἐγγυηθῶσιν, διὰ τὴν γνῶσιν. Ὁ συγγρα-
 φεὺς τὰ ἐκεῖ ἐστὶν μεγάλον βαθμὸν καὶ τὰς δύο αὐ-
 τὰς διότιμας. Ἐν περαιοσύνῃ καὶς πᾶσιμα τὴν
 τὰ δεδομένης τὴς ιστοριοκρίσεως ἐξέτης δὲν διὰ
 βροβ βέβαια γινώσκας πού τὰ σέκουται ἐπὶ τοῖς δῶν
 ἐκταδομὸν μὴ ἐὰν Νεῦτονα λόγον γίνω, μὴ ἐὰν Μαρ-
 τίνην ἢ ἐὰν Ροῦτερ. Ἀλέκαται τὴς πλουσίας πιναχο-
 φηκας τὸν ἀνδρῶν, πού διεκρίθησαν ἐπὶ τὴς ἐπιστή-
 μης, τὰ γράμματά, τὰς τέρας δὲν ἐφοδεῖται πᾶσα

ένας περιορισμένος αριθμός γυναικών, που διέπρεπε
 Δεν θα ήθελαν όμως κανείς να υποστηρίξει, δι-
 κοινωνικά σπληνικά, τον ισχυρισμό ότι δύο γυναι-
 κες τώρα είναι άφροσύνη κατά μέτρον, όπως της α-
 μωσύνης αυτής. Η γυναίκα γροφτεί και ο γυναικισμός
 περιορίζεται. Η γυναίκα που έχει πλάτος ή σύγκρι-
 σεις δεν θα ισορροπεί να αδικήσει την γυναίκα, α-
 πλάτος, πανεπιστημιακά εξετάσεις. Αισιότα, η ανάλυση το
 γυναικόπου τον εγγενότατο δείκτη έχει, είναι μεμλί-
 τέρτα παρότι τον ανδρικό, η ανάλυση δε ξεκινάει από το
 γυνότο δείκτη μετ' ελάττω είναι ποτέ μεγαλύτερη άσκη-
 Αι ιδιότητες, οι οποίαι εφόρουνται αντιστρέφου-
 νται μεγαλύτερο βαθμόν εις τας ποτηριώτας μάλιστα
 κατά μέσον όρον παρότι εις τας ποτηριώτας, εις α-
 ντα σχολικά γνώσεις, ο ήλιος, η έπισημοί και έπι-
 μωρή, η κοινωνικότερα φοιτήσις εις το σχολείον, η
 πείθειά, η τάξις και η εύνοησινδρία εις την σπουδήν.
 Η ποσότητων όμως η βαθύτης, η δεξιότητάς και
 αι άλλαι ιδιότητες είναι αλιγώτερον λογικά εις τας
 γυναίκας.

Ἡ γενική θέσις τῶν ὁσίων αὐτοῦ συγγραφεὺς ἐξάγει τὸν ἀνθρώπου τοῦ, τὰς ὁποίας μνημονεύει, καὶ τὰς διαφορὰς γενέσεως τῶν ὁσίων ἀναφέρει ἐν αὐτῇ τῇ περὶ τῆς Ἐξορίας τῶν ἀρρημονίων ἰσθμῶν εἶναι ἐκ τῆς γενικῆς ἀναπαύσεως πολλὰ τὰς γενναίας. Λοιπὸν δὲ ἰκανοποιεῖ τὰς συμπληρωματικὰς τῆς ἀνάγκης ὡς τὴν γενικήν τὴν διαμερίσσει διὰ συγκρίσεως διὰ ἀρίστη καὶ ποιεῖ. Ἀπὸ καθὲ ἀλλο μέρος περισσοτέρως, εἰς τὴν ἀφαιρέσει τῆς Ἐπιστήμης ἡ γενναία δὲ βολικότερα ὡς στοιχεῖον τῆς. Εἰς αὐτὴν ὁφείλεται κατὰ τὴν γενναίαν ἡ ἐξήγησις τοῦ γεγονότος, οὗ αὐτὴ γενναίαν σπανίως παροφεινὸν τὰ παρὰ τὴν οὐραία ἐπιστήμην ὅσα μὴ ὅλας τὰς προσπάθειαις ποὺ καταβάλλει καὶ ὅλας τὰς γνώσεις μὴ τὰς ὁποίας αὐτὴ προσεῖται ἰσχυρὰ τὸν αὐτὴν τὰς προκρίνει. Ἡ ἀπαρίτη τῆς γενναίας μεγαλοσύνης προερχομένη λατὴν διὰ τὴν γένεσιν αὐτὴν ἐλλείπει ἰκανοτῆτος καὶ περισσοτέρως αὐτὴ ἐλλείπει κλίσεις. Ἀντὶ τούτου οἱ διότι δὲ τὴν ποιεῖ, ἀλλὰ διὸ δὲν θέλουσι ἢ Ποιεῖται καὶ διολογῶν οἱ οὗ τοῦ βολικότερα, ποὶ αὐτοῦ συγγραφεὺς δεῖται ἀπὸ ἀφαιρέσεως πληγῇ, ποὶ ἀντίκειναι ἡ οἰασιτικὴ καὶ τὴν γενναίαν αὐτὴ τὴν πλευρὰ αὐτῇ εἶναι ὁποῖα καὶ ταπεινότητι. Τὰ IV ἡ γενναία

...παραδοσιακό το IV κεφάλαιο του βιβλίου αφορά την
...δύσκολη και την άραστη
...τητα. «Η δραστηριότητάς της
...γυναικών κατά τον συγγρα-
...φέα έχει τας πηγάς της
...μύλλον' στο αίσθημα των
...παρά εις λόγους και ά-
...γίας. Έξ άλλου, εάν τοί-
...λάτιστα συγκοχούν' στην
...επεξεργασίαν μας και της
...αυτής πράξεως, δεν έχου-
...νται χωριστά στην συνεί-
...δησιν, δια να συγκριθούν
...αλλά μύλλον δίδουν την
...μάχην των' στο έθνος
...δητον. Είς το φός της αν-
...τιθέσεως δεν φθάνει, παρ-
...μουν το έλαττωμα της
...μάχης αυτής.

Στὸ τέλει αὐτὸν κεφάλαιον ἐρρηνύται ἐνὶ πόλει λεπτὸ ἑτήνημα. Ἡ ἀρχὴ τῆς ψυχολογικῆς ἐπερσεύσεως τῶν φύλων. Αἱ διαφοραὶ δηλαδὴ, ποὺ παρατηροῦνται μεταξὺ τῶν δύο φύλων ἐν τοῖς οὐσιώδεσι ἢ ἀπλῶς τιταῖται. Ἐξετάζονται καὶ κρινοῦνται πολλὰ θέσις, ὁ ὁῖος ὅμοος ὁ συγγραφεὺς διατάζει νὰ ἐκφέρῃ πρό- μνη διὰ λογαριασμοῦ τὸν. Προσφύεται ἀπλῶς εἰς αὐτὰ τὰ λόγια: «Αἱ ἀπορ- μαί, ποὶ καθύποτον δόκασι νὰ συνθέσῃ κατὰ μίαν θεωρίαν τῆς γυναικείας ψυχῆς καὶ νὰ ἔχη μίαν συ- κεκριμένην ἰδέαν, συγ- φαίνονται στὸ ἀκα- νητὸν, ποὶ εἶναι γενικῶς ἡ ἰδιότης κατὰ θεωρίαν. Ἀ- κανρητὰ δὲ καὶ γυναικεῖα ψυχὴ εἶναι δύο πράγματα ποὶ εἶναι ἀδύνατον νὰ συ-

ΞΑΙΡΕΤΟΥ ΚΑΛΛΟΝΗΣ
α ντὲ Πούττι

ΑΠΟ ΤΗΝ ΧΩΡΑΝ ΤΩΝ ΧΑΛΙΦΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΘΡΥΛΟΥ

ΕΝΑΣ ΓΥΝΑΙΚΟΚΑΥΓΑΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΕΔΙΝΑΝ ΠΡΟ 1270 ΕΤΩΝ!

ΕΝΩ ΔΗΡΧΟΜΕΘΑ ΠΟΤΑΜΟΠΛΟΥΝΤΕΣ ΤΗΝ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΑΝ ΤΟΥ ΧΟΣΡΩΗ ΚΤΗΣΙΘΩΝΑ· ΣΥΝΤΑΞΕΙΔΩΤΗΣ ΜΟΥ ΕΝΑΣ ΑΠΟΓΟΝΟΣ ΤΟΥ ΧΑΛΙ-
ΦΟΥ ΛΗΗ· ΤΟ ΤΣΑΚΩΜΑ ΤΗΣ ΘΡΑΪΑΣ Α΄ΣΕΙ ΚΑΙ ΤΗΣ ΦΑΤΜΕΣ, ΟΠΟΥ ΝΑΧΕΤΗ ΤΗΝ ΕΥΧΗ ΤΗΝ· ΑΠΟ ΠΟΤΕ ΧΡΟΝΟΛΟΓΕΙΤΑΙ ΕΝΑ
ΔΕΙΓΜΑΤΩΝ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΙΣ ΜΙΣΟΣ· ΚΗΛΕΙΑ ΔΙΑΚΡΟΥΣΑ ΜΗΝΑΣ· Η ΠΡΟΫΟΝΟΣ ΜΑΣ ΕΡΙΤΙΜΟΣ ΚΩ ΕΥΑ, ΜΗΤΗΡ ΠΑΝΤΟΣ ΣΚΑΝΑΛΛΟΥ . . .

ΑΦΗΓΕΙΤΑΙ Ο ΠΟΛΛΑ ΑΣΤΕΑ ΙΔΩΝ κ. Σ. ΠΡΟΚΟΠΙΟΥ

νέγιστε, δὲν νὰ γιγνῇ εἰς τὴν νομακίαν ἑλθοῦσιν, ἀποία ἐξελθούσιν, διὰ τὴν μεταθ' εὐνομήσας τὴν σφύζον τοῦ Προσφύτου νεαρὰς καὶ ὄντας, ἀλλὰ τοῦ λουθάνου καὶ παίσμονος Ἀσίας καὶ τῆς θυγατρὸς τοῦ Μωυσίου, ἀπὸ ἄλλων γάμον-τῆς Φάτιμας, τὴν ὅστις ἐστὶν συνηθὺς ὁ ἀρσενισμὸς τοῦ Προσφύτου Μαθ-τῆς, ὁ πολυπόδονος Ἀλβί. Ὁ μὲν ἤρα δυνάμει, διότι ὁ Προσφύτης μας δὲν εἶναι κανονικὸς, ὅταν εἶναι, τὴν διεκδοχῇ τος. Ἐπὶ τέλους τὰ πρόματα διηγεῖται τὸν ἀνδραγυρῶντος ποταμοῦ Χαλδίας, ὁ καλὸς φίλος τοῦ Προσφύτου, ὁ γέρονς Ἀμμουπέκερ καὶ, τοῦτον δια-γνόντος, ὁ πολεμικὸς Ὀυμά, ὁ κυριεὺς ἀπὸ τοῦ Χοι-μα

τὴν Χαλιφειαν καὶ διηγοῖεν οὕτω ἀγεφύρηντον μεταξὺ
 ὁμοφρόντων χάμα. εἰς τρόπον, ὥστε ἡμεῖς οἱ Σχί-
 ται (Σιᾶ) καὶ ἀποστρέψαμεν τοὺς συννιπταί, ὅπως εἴ-
 ῃ οἱ Χριστιανοὶ τοὺς Ἑβραίους, ποῦ ἐσταύρωσαν τὸν
 Χριστὸν σας, Ἐννοεῖται τί δὲν θὰ πάσθωμεν
 ναὶ διεκδικῶμεν τὰ ἐπὶ τῆς Χαλιφείας ἀπαράγραπτα δικαῖα
 μας καὶ ναὶ ἐργαζώμεθα ὑπὲρ τῆς ἀπελευθέρωσης τῶν
 ἱερῶν αὐτῶν χωρίων τὸν ἀναπαύονται τὰ τιμημένα
 λείψανα τῶν μεγαλοκαρτέρων μας, ἀπὸ τὰς μαρμῶν
 γεϊσαστῶν συννιπτῶν τοῦχων!»

Αυτά έλεγαν από άριστοκράτη "Γυδομουσουλ-
μάνου, Δύτα ή Μεσοποταμία άπέλει: ακόμη τμήμα της
Τουρκικής Μεσοποταρίας. "Ας κρίνουν τήν έκ-
λογή των φανατικών των άρχων τάσεων.
Όταν το 1915 ή "Αγγλία διαφώνησαν έξ
"Ινδίας την κατά της Μεσοποταμίας έκπαρ-
τείαν της και έκρυψαν ός άντικειμενική σκο-
πόν, μεταξύ άλλων, την άπελευθέρωση της
Ιερσής της των Σχιτών, χιλιάδες έθελοντες
μουσουλμάνοι της Περσίας και των "Ινδών—
και μεταξύ αυτών πρώτος ό ελληνας ίνδο-
μουσουλμάνος Μίρτζα "Αγά Χάν—έπεσαν να
καταχτηθούν υπό την "Αγγλική σημαία εν-
αντί των τούρκων, μολοντί ούτοι έχον κηρύ-
ξει τον πανισλαμισμό Ιερών πόλεμον εναντίον
της "Αγγλίας! Ή άπελευθέρωση της Μεσοπο-
ταμίας και ή άνακρίβει της έξ άραβικών βα-
σλείων, φαντάζετι τις πόσον επεκτόλισε τα
έκτακτομύρια των Σχιτών των "Ινδών, της
Περσίας και τού "Ιράκ.

Ἡ ἀναπαράστασις τοῦ Μαρτυρίου.
 Ἐκοίτες τὸ καὶ ἔτος θρησκευτικὸν πένθος εἰς ἀνάμνησιν τοῦ τραγικοῦ θανάτου, ἰδίου τοῦ Ἀλᾶ καὶ τοῦ Λουσσίν, τὸ ὅποιον ἡμποδίζει οὐ Τούρκου, τηρεῖται ἐπιδεικνύμενὰ τὴν νύκτα μὲν με μυσταγωγικὰς Θεατρικὰς προτοτύπους παραστάσεις εἰς τοὺς οἴκους τῶν πλουσίων, τὴν δὲ ἡμέραν με δραματικὰς σκηνὰς εἰς τοὺς ὁδομῶς, με ἀπαγγελίας λυρικωτάτων τροπαρίων εἰς τὴν ποιητικὴν περικύβην γλώσσαν - εἶδος ἐπιταφίων φέρων.

Τὸ μεγαλύτερον νεκροταφεῖον τοῦ κόσμου.
Ἡ ἀπελευθέρωσις τῆς Μεσοποταμίας ἀνυπόκρινε καὶ
μὴν ἄλλην σπουδαίαν θρησκευτικὴν ἀνάγκην τῶν
Συριανῶν, ὅ ὅποιοι ἐνοῦσαν ὄχι μόνον ζῶντες καὶ ἐπι-
σκέπτονται διὰ προσκυνεῖν κατὰ προτίμησιν τοὺς ἐκεῖ
ἀπέχοντες τῶν θεοποικιλιῶν πλείον Ἀλλήλους, καὶ
Χρυσῶν, ἀλλὰ καὶ τὰ θεορῶν ἐξαρτάμενον τὸ πα-
ρόντισμα, ἐν τῇ λατρίᾳ τῶν ἀνταρξιασθῶν πληθύν-
των τῶν τῶν ἐνοικούντων Ἀσσυρίων τῶν, εἰς τὰς πό-
λεις Κόσσυ, καὶ Νέσσο.

Μετά την ελς Βαζιλόπουλ άφιξη μου, μοι δώθηκε ή άνακριση να επισκεφθώ έκτος της Βαζιλόπουλ και την περιοχή των Κερελλά απόστασιν 90 χιλιομέτρων ής Βαζιλόπουλ, μέσα από το γεωγραφικό και τους φυσικούς όρους, οι οποίες άμφανίζονται, ως άκτινοβολούσας φάρος αλ όλόκληρος όθλος των Μουσουλμανικών του Χουσσείν και του Χασσάν μέ τους όλόκληρους μινιάρχους των. Παρέχουν Μουσουλμανική άνακρίσι και ελς άπεραντός έκτάσεις, δεκαόχινη χιλιόμετρα, είναι άκαταρπύνη αλ πυριόδους των τάφων των πατρών των μετακομίσθέντων έδώ από ένα βράδι των Ίνδιαν και της Περίσσει, συνοδεία άναρπύσων, οι οποίοι έξορίζουν επί 1860μιας ώρας και μίνας βουνοα αλ περιελάττει καυλάδας διά να φθάσουν ελς τον παριστάμενον αυτών τόπον της κινύας άνακαταστάσεως. Τό ίδιον συρβαίνει και ελς το Νέκροσ όπου ο Τάφος του Άλφ. Δέ έκαστον από τα (άποκατασταμένον) πληρώματα ελασμογώνος όσαςος ένός ταλλήρου ή έξ έκ τούτων πύχνην ή ή τελευταία κατόπισιν άποφασίσται ελς τιμής άποκαταστάσεως και άναμύνης της γεωγραφικής της προς τα γεωγραφική Μουσουλμανική. Όβσθ ο πτωχός άφαικνύται εύσκι μαχρήν, ώστε ή μνήμη του μυσουλμάν του Μουσουλμανή να μη άφαικνύται ελς άναμύνην. Όταν λοιπόν άνακρίβηται την άπεραντων νεκρόπολιν, την οποίαν άκαταρπύνη νεκροί όσαςος έρχόμενοι από τόσων μακρονάς χιλιάς ήδ έλς ελς τον νούν μου ή παρομοία του λέγει, ή ή μνήμη της Κασπατίας άνα λή.

και γαλήνη, η ειρήνη του κόσμου θα 'χει διακοπεί και οι άνθρωποι, οι περί 1300 Ισπανοί ευρωπαϊστές βόρειας Αμερικής θα έχουν πεθάνει όλοι και δεν έχουν απομείνει ούτε οι Προσφύτοι Μωαβίτες, οι Υλικάδες Υλικάδων των Εσθλ κομψιμανών των αθλών υθων ένων, πιστών του ΑΚΑΛΛΑ, θα ανεπαύοντο υπό το πατρών έσχατος, εκεί που άρχισαν τα τελευταία των πινυών, α θα γεννηματούνατο αυτά εκτόσθε, θα όσους πια έβγινυον και το Προόδοι και τας όσους σήμερον καλύτερι η μεγαλύτερι της σφύρις και του θανάτου, θα ήσαν άναυτοι, αλλοι πάλιν πλούτου, ευμηνίας και γαλήνης. Η αλυσία θα ήτα η παύση να είναι το σκάνδαλον και η αίσια πάσης ανθρωπίνης δυστυχίας...



Μαυσωλεῖον διὰ μίαν τρίχα
τοῦ μύστακος τοῦ Προφήτου.

στισιάνους την Περούσσιαν. Ο σερνός και άνεκτος, άλλς, έφαινε εις όλα αυτά υποχωρούμενος, άλλ' όταν άφανε και έ' Ομας δέν ήθελαν πλέον ν' άρνηται να λήθην την σειράν του άλλου. Ή Άϊσας όμως, ή ποταία, ως χήρα του Προφήτου, ήσκει μεγίστην επιπόρουν μεταξύ των πιστών της Μεδίας, εξητήρη, δέν έννοουσι μέ κανένα τρόπον να περιέλθι ούτε την φοράν αυτήν ή χαλκεία εις τον Άλη, τον σύμφωνον της ιωσιφίτης Φάτμας. Ελπίετες, του μητρού και όχι υπέρτα... Παρέσχε δέν άμέριστον την υποστήριξιν της εις τον Οσμάν, μεθ' αυτήν και αυτόν του Προφήτου, άνικητον εις την οικογενείαν του οσμείαδου, αλλά πόρρω άπόγονοι, εις προς τα ψυχικά και πνευματικά χάρματα, του Άλη. Έπι τέλους το πέταμα της Άίσας ένίκησε και Χαλφάς άνταρχειούδ του Οσμάν, και όχι έ' Άλς! Άλλ' από την στιγμήν αυτήν ή ιστορία της πάλης άρχίζει να γράφεται μέ αίμα.

Τὸ ἀγεφύρωτον χάσμα . . .

[illegible]

«Πρώτος όμως βήμα είναι να συνειδητοποιήσουμε, χωρίς να καταπονήσουμε τον ανεύρεση λύσεων. Ουχί ήταν οι πεκατώνες της γραίας πλέον. Άλλα δεν ήταν τέλος και του κάπου όργανο της ραβρίας της κατορθώνει και εσπεράται του τρέμει της πώλεως Κούρας, καθ' ου χρόνόν ο δεσπεράτατος. Άλλη προσηγορία έντος αυτού, και τόν διαπερά ανάνδρως εκ των όπιδων με την ολοσηοσύν ου μαχαιρών. Την ολοσηοσύν ταυτήν προσηοσύν άργότερον ή ελληνιστίας του υού του Άλλι, Λουσιέιν, και ή ελληνιστίας του Λαζαρά και όλων των μελών της οικογενείας του, του όργάνου του αντίπαλου κομμάτος, όπερ και επικρατεί εσπεράτην»



ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ ΤΗΣ ΘΟΝΗΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΠΑΝΤΟΤΕ, ΕΙΝΑΙ ΟΜΩΣ ΕΝΙΟΤΕ, ΕΞΑΙΡΕΤΟΥ ΚΑΛΟΝΗΣ

Δεξιιά: η Miss Λύα ντὲ Πούττι

Ζητήσατε... τὴν γυναῖκα

Ἡ ρίζα τῆς προαιωνίου θρησκευτικῆς ἔχθρας, ἐστὶν

ΘΕΟΔ. ΒΕΛΛΙΑΝΙΤΗΣ

ΤΟ ΓΡΑΜΜΑ ΤΗΣ ΝΙΝΕΤΤΑΣ

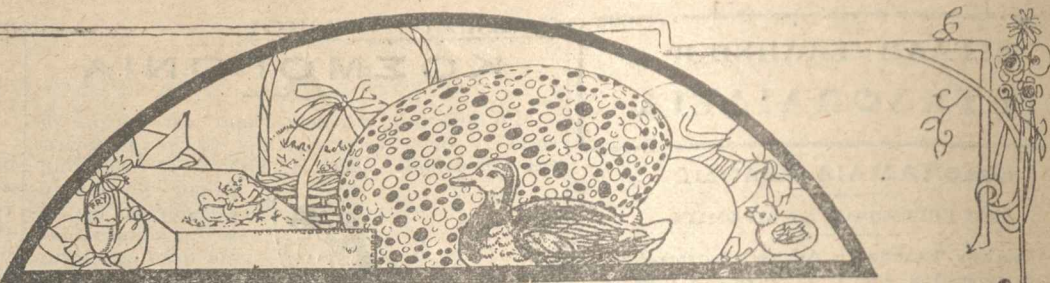
Παρίσι-Ιούλιος 1926
Η ΓΛΩΣΣΑ ΤΟΥ ΦΟΡΕΜΑΤΟΣ



Μάλιστα... ωραίες μου, το φόρεμά μας έχει γλώσσα και λέει, λέει, τόσα πράγματα, όσα δεν θα θέλατε ποτέ να ομολογήσετε μόνες σας. Το φόρεμά σας μιλεί για το εκλεκτό ή το πρότυχο γούστο εκείνης που το φορεί, για την αφέλεια ή την επιτήδευση

της, για τον ραστακουερισμόν της, την φευτε-πιδείξ της, την άριστοκρατικό-τητά της, την λεπτότητα των αισθημάτων της. Μιλεί ακόμη για την άκαταστασία της ή την νοικοκυροσύνη της, την τρέλλα της, λέει όλα τα προτερήματα και όλα τα ελαττώματά της, μιλεί με το χρώμα του με το κόψιμό του, την γαρνιτούρα του, μιλεί με χίλιες γλώσσες. Ένα καπέλλο πελώριο παραφορτωμένο με άνθη, περά, καρφίτσες λέει για τη ματαιοδοξία εκείνης που το φορεί κ' ένα μικρό σερνό κομψό τσιγκιό ομολογεί το άρωμα των λεπτών αίσθημάτων της μικρής κεφαλής που κρύβει.

Και πόσα περίεργα κρύβει ένα γαρνίρισμα τουαλέτας. Μην εμπιστευθείτε αποκλειστικά στα γούστα της ράφτρας σας. Παρακολουθήσατε τον συνδυασμό των χρωμάτων. Ρίξτε μία ματιά στο χρώμα που θα χρησιμεύσει για γαρνιτούρα και δοκιμάσατε δύο τρεις χρωματισμούς όπως οι Ιάπωνες όταν πρόκειται να ζωγραφίσουν. Μην ακολουθείτε την μόδα κατά γράμμα, κάνετε ένα μικρό ανεπαίσθητο καμπίτσά του γούστου σας, μία πρωτοτυπία χαρακτηριστική. Μιμηθήτε την φύσιν που δεν είναι ποτέ η ίδια, έχει ποικιλίαν ο' όλα τα είδη της. Φροντίστε ακόμη και το ύφασμα να συνδυάζεται καλά με την σωματική σας διάπλαση και τον ατομικό σας χαρακτήρα. Για φαντασθήτε μία γυναίκα παχιά, μνημιώδη με λεπτεπίλεπες γάβες ντυμένη! Είναι ωραίες οι νταντέλες ως φόρεμα και δύσκολες να φορεθούν όπως πρέπει. Αν ήμουν άνδρας θα αγαπούσα να πάω γυναίκα μου μία που θα ήξερε να φορέει καλά ένα νταντέλινο φόρεμα. Δείχνει ένα μαλακό χαρακτήρα. Η ψυχολογία του ύφασματος είναι σπουδαία

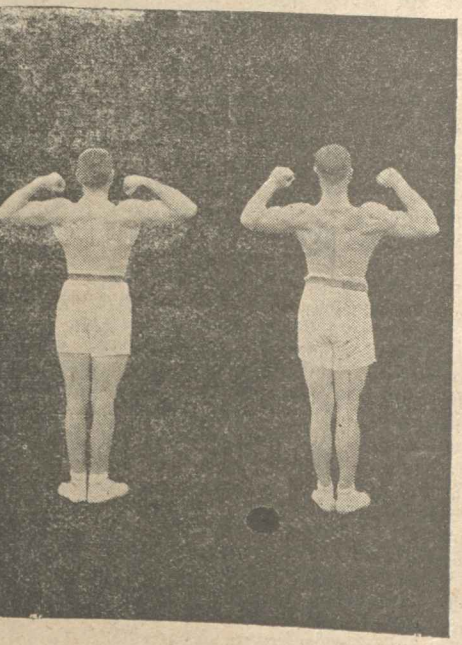
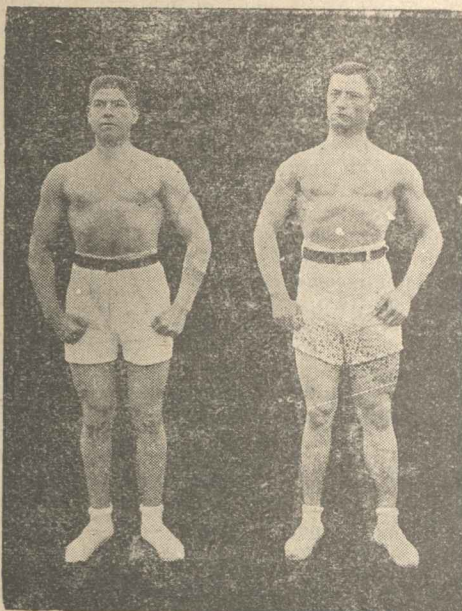


πράγμα. Υπάρχουν Κυρίες που δεν μπορούν να φορέσουν λαμέ και άλλες που είναι ευπαθήτες μέσα σ' αυτό. Εγνώρισα μία Κυρία που ήταν ανυπόφορη μέσα στο βελούδο και άλλην - πολύ νέαν με κατσαρά μαλλιά - που δεν της πήγαιναν τα φορέματα λευκά και τα τρελλά μαλλιά της ανεμίζονταν στην έξοχη ήτανε θαυμασία. Αν επιτύχετε το ύφασμα, το χρώμα, την κόψι, το σχήμα, το γαρνίρισμα, το καπέλλο θα είσθε ένα κομφοτένιμα. Α! πρό πάντων το καπέλλο εκείνο που δίνει τον τόνο στη φυσιογνωμία! Προσέχετε τις μικρές λεπτομέρειες της τουαλέτας σας και τα παπούτσια ακόμη, την τζάντα, το ριπίδι. Είναι όλα αυτά τα μικρά τίποτα τα οποία δίνουν στην Παριζιάνα το όνομα της διαίσθησής της Μόδας.

NINETTA

Η ΣΟΥΗΔΙΚΗ ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗ

Οι αδελφοί Δοσορέλλο, μολονότι πρωταθληταί, δεν λησιμονούν δι' η σουηδική γυμναστική πρέπει να είναι η βάση της τακτικής προπονήσεως παντός αθλητού.



ΔΙΕΘΝΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΛΟΓΙΑ

— Η ευτυχία είναι ως η ήχη. Απανά, αλλά δεν ερχεται.
— Γυνή ήτις γεννάται ωραία δεν είναι πωχή εντέλως.
— Εάν αγαπάς σ' ο' δ' α' χύσης δάκρυα, εάν αγαπάς θα κλάσῃ ἄλλος διὰ σέ.
— Υπάρχουν στιγμὴν κατὰ τὰς ὁποίας εἰς ἀστέμους πληγώνει περισσότερον τὴν καρδίαν παρὰ μία ὕβρις.
— Η γέννησις εἶναι ὁ πρόλογος τοῦ θανάτου.
— Η περιέργεια εἶναι ἡ θυγατὴρ τῆς ἡλιουπίας.
— Η γυνὴ δὲν ἀγαπᾷ παρὰ ἐκείνον τὸν ὅποιον ἐκτιμᾷ.
— Η λήθη καὶ ἡ χαρὰ εἶναι ἐνίστε ἐξ ἴσου δυσβάστακτοι.

— Η ζωὴ εἶναι σιδηρόδρομος, τὰ ἐπὶ αἱ στάσεις, ὁ θάνατος ὁ σταθμὸς τῆς ἀρίστεως καὶ οἱ γυατοί... οἱ θερμοστάτοι.
— Εἰς βίος ὑπερέχον ἔπικειται εἰς θνέλλας.
— Ἐκείνο τὸ ὅποιον εἰς ἀνὴρ μελετᾷ ἐπὶ ἐν ἔτος, ἡ γυνὴ τὸ ἀνατρέχει ἐντός μίας ἡμέρας.
— Πρέπει νὰ εἶναι τις γυνὴ διὰ νὰ γνωρίζῃ νὰ ἐκδικήται.
— Η καλλονὴ καὶ ἡ ἀσχημία ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὰς ἰδιοτροπίας τῆς φαισίας τῶν ἀνδρῶν. (Νικολ)

— Γυνὴ ἥτις δὲν εἶναι ὥραια εἶναι ἀσχημότερα τοῦ ἀνδρὸς ὅστις δὲν εἶναι ὥραιος. (Θεοφ. Γκωτιέ)

— Η φήμη τῶν γυναικῶν ἐξαρτᾶται μᾶλλον ἀπὸ τὴν φρόνησιν τῶν συζύγων τῶν παρὰ ἀπὸ τὴν ἀριτομνησίαν τῶν ἑαυτῶν τῶν. (Σαμφόρ)

— Γυνὴ ἡ ὁποία ὁμιλεῖ ἐμπαικτικῶς περὶ τοῦ ἑωστος, οἰοῦται μετὰ τὰ παῖδιά ἐκείνα τὰ ὁποία τραγουδοῦν ὅταν φοβούνται ἐν καιρῷ νύκτος. (Ρουσσώ)

— Η πρώτη ἐκδήλωσις τοῦ ἑωστος εἶναι ἡ στενοχωρία τῶν δύο αὐτῶν ὄντων νὰ μείνουν μόνι. (Λαμβρουγιέ)

— Θέλωμεν ν' ἀγαπώμεθα μόνον ἡμεῖς ἐκ φόβου μήπως δὲν ἀγαπώμεθα παντάπῃς πλέον. (Ζουμπέρ)

— Η σφοδρὴν ὑπαγορεύει εἰς τοὺς ἀνδρας νὰ διαπιστοῦν πρὸς τὴν ἀδυναμίαν τοῦ ὥραίου φύλου. (Ντουπου)

— Εἰς τὴν γυναῖκα τὸ μόνον ἐνθύμημα τὸ ὅποιον ἀρμόζει θελητικῶς εἶναι τὸ τῆς αἰδοῦς. (Σαμφώ)

Τὴν γυναῖκα πρέπει νὰ τὴν ζητῇ τις μᾶλλον μετὰ ὅλα παρὰ μετὰ τοὺς ὀφθαλμούς. (Παρομιά)

— Ἀς μὴ παραπονούνται αἱ γυναῖκες κατὰ τῶν ἀνδρῶν. Εἶνε δημιουργήματα γυναικῶν. (Δοναλ)

— Ὁ Θεὸς ἐδημιούργησε τὰς γυναῖκας διὰ νὰ ἐξημερώσῃ τοὺς ἀνδρας. (Βολταίρος)

— Ἀνὴρ ἀξίας οὐδέποτε εἶνε ἀσχημος. Ὅταν ἀκούσῃ τὸ ὄνομα τοῦ λησιμονεῖται τὸ σῶμα τοῦ. (Ρομανβίλλ)

— Η κατάχρησις τῆς ἀναγνώσεως βιβλίων φέρει τὴν ἡγεῖαν καὶ τὴν μετριοπαθεῖαν τῶν γυναικῶν. (Λεμαντό)

— Η δύσπιστία εἶνε μήτηρ τῆς ἀσφαλείας. (Κα Σκονδερ)

— Πολλὸν ἀνδρῶν ἡ μεγαλειτέρα ἀξία εἶναι ἡ σύζυγος τῶν. (Πουανσελ)

— Οὐδέποτε οἱ ἀνδρες καθίστανται τρυφερότεροι εἰμὴ ὅταν συγχωρήσῃν παροδικὴν ἀπεισίαν. (Δανωλ)

— Πᾶσα προσφύλαξις γυναικὸς ἐξοικονομεῖ εἰς ἀνάστατον. Αἱ ἐντὶμοι γυναῖκες δὲν ἔχουσι ἀνάγκην προφυλάξεως. (Ἅγιος Γερώνυμος)

ΡΩΣΙΔΕΣ ΚΕΡΝΟΥΝ ΕΔΩ-ΠΕΡΑΣΤΕ!



Οἱ Ρῶσοι πρόσφυγες φεύγοντας γιὰ νὰ σωθοῦν ἀπὸ τὸν Μπολεσεβίκον κίνδυνον σκορπίστη-
Τὴν μὴ στιγμὴν μετὰ τὸ τραγοῦδι τῶν Πειρατῶν τὸ Βόλγα, τὴν ἄλλη μ' ἓνα Βάλς τοῦ Σωπὲν καὶ κατόπιν μετὰ τὴν Τζάρντας. Περιφέρεται μέσα στὸν μικρὸ χορὸ, προκαλὼντας ὅλην τὴν σκᾶλα τῶν συγκαθησέων.
Καὶ τὸ φαγητὸ σας γίνεται ἀμφοβία καὶ νέκταρ καὶ ὅλες οἱ ἀπολαύσεις τοῦ κόσμου. Καὶ σὺ σὺ τὸ τραγοῦδι γλυστράει μέσα στὸ λα-
τὴν μὴ στιγμὴν μετὰ τὸ τραγοῦδι τῶν Πειρατῶν τὸ Βόλγα, τὴν ἄλλη μ' ἓνα Βάλς τοῦ Σωπὲν καὶ κατόπιν μετὰ τὴν Τζάρντας. Περιφέρεται μέσα στὸν μικρὸ χορὸ, προκαλὼντας ὅλην τὴν σκᾶλα τῶν συγκαθησέων.
Καὶ τὸ φαγητὸ σας γίνεται ἀμφοβία καὶ νέκταρ καὶ ὅλες οἱ ἀπολαύσεις τοῦ κόσμου. Καὶ σὺ σὺ τὸ τραγοῦδι γλυστράει μέσα στὸ λα-
τὴν μὴ στιγμὴν μετὰ τὸ τραγοῦδι τῶν Πειρατῶν τὸ Βόλγα, τὴν ἄλλη μ' ἓνα Βάλς τοῦ Σωπὲν καὶ κατόπιν μετὰ τὴν Τζάρντας. Περιφέρεται μέσα στὸν μικρὸ χορὸ, προκαλὼντας ὅλην τὴν σκᾶλα τῶν συγκαθησέων.
Καὶ τὸ φαγητὸ σας γίνεται ἀμφοβία καὶ νέκταρ καὶ ὅλες οἱ ἀπολαύσεις τοῦ κόσμου. Καὶ σὺ σὺ τὸ τραγοῦδι γλυστράει μέσα στὸ λα-
τὴν μὴ στιγμὴν μετὰ τὸ τραγοῦδι τῶν Πειρατῶν τὸ Βόλγα, τὴν ἄλλη μ' ἓνα Βάλς τοῦ Σωπὲν καὶ κατόπιν μετὰ τὴν Τζάρντας. Περιφέρεται μέσα στὸν μικρὸ χορὸ, προκαλὼντας ὅλην τὴν σκᾶλα τῶν συγκαθησέων.
Καὶ τὸ φαγητὸ σας γίνεται ἀμφοβία καὶ νέκταρ καὶ ὅλες οἱ ἀπολαύσεις τοῦ κόσμου. Καὶ σὺ σὺ τὸ τραγοῦδι γλυστράει μέσα στὸ λα-
τὴν μὴ στιγμὴν μετὰ τὸ τραγοῦδι τῶν Πειρατῶν τὸ Βόλγα, τὴν ἄλλη μ' ἓνα Βάλς τοῦ Σωπὲν καὶ κατόπιν μετὰ τὴν Τζάρντας. Περιφέρεται μέσα στὸν μικρὸ χορὸ, προκαλὼντας ὅλην τὴν σκᾶλα τῶν συγκαθησέων.
Καὶ τὸ φαγητὸ σας γίνεται ἀμφοβία καὶ νέκταρ καὶ ὅλες οἱ ἀπολαύσεις τοῦ κόσμου. Καὶ σὺ σὺ τὸ τραγοῦδι γλυστράει μέσα στὸ λα-
τὴν μὴ στιγμὴν μετὰ τὸ τραγοῦδι τῶν Πειρατῶν τὸ Βόλγα, τὴν ἄλλη μ' ἓνα Βάλς τοῦ Σωπὲν καὶ κατόπιν μετὰ τὴν Τζάρντας. Περιφέρεται μέσα στὸν μικρὸ χορὸ, προκαλὼντας ὅλην τὴν σκᾶλα τῶν συγκαθησέων.
Καὶ τὸ φαγητὸ σας γίνεται ἀμφοβία καὶ νέκταρ καὶ ὅλες οἱ ἀπολαύσεις τοῦ κόσμου. Καὶ σὺ σὺ τὸ τραγοῦδι γλυστράει μέσα στὸ λα-
τὴν μὴ στιγμὴν μετὰ τὸ τραγοῦδι τῶν Πειρατῶν τὸ Βόλγα, τὴν ἄλλη μ' ἓνα Βάλς τοῦ Σωπὲν καὶ κατόπιν μετὰ τὴν Τζάρντας. Περιφέρεται μέσα στὸν μικρὸ χορὸ, προκαλὼντας ὅλην τὴν σκᾶλα τῶν συγκαθησέων.
Καὶ τὸ φαγητὸ σας γίνεται ἀμφοβία καὶ νέκταρ καὶ ὅλες οἱ ἀπολαύσεις τοῦ κόσμου. Καὶ σὺ σὺ τὸ τραγοῦδι γλυστράει μέσα στὸ λα-
τὴν μὴ στιγμὴν μετὰ τὸ τραγοῦδι τῶν Πειρατῶν τὸ Βόλγα, τὴν ἄλλη μ' ἓνα Βάλς τοῦ Σωπὲν καὶ κατόπιν μετὰ τὴν Τζάρντας. Περιφέρεται μέσα στὸν μικρὸ χορὸ, προκαλὼντας ὅλην τὴν σκᾶλα τῶν συγκαθησέων.
Καὶ τὸ φαγητὸ σας γίνεται ἀμφοβία καὶ νέκταρ καὶ ὅλες οἱ ἀπολαύσεις τοῦ κόσμου. Καὶ σὺ σὺ τὸ τραγοῦδι γλυστράει μέσα στὸ λα-
τὴν μὴ στιγμὴν μετὰ τὸ τραγοῦδι τῶν Πειρατῶν τὸ Βόλγα, τὴν ἄλλη μ' ἓνα Βάλς τοῦ Σωπὲν καὶ κατόπιν μετὰ τὴν Τζάρντας. Περιφέρεται μέσα στὸν μικρὸ χορὸ, προκαλὼντας ὅλην τὴν σκᾶλα τῶν συγκαθησέων.
Καὶ τὸ φαγητὸ σας γίνεται ἀμφοβία καὶ νέκταρ καὶ ὅλες οἱ ἀπολαύσεις τοῦ κόσμου. Καὶ σὺ σὺ τὸ τραγοῦδι γλυστράει μέσα στὸ λα-
τὴν μὴ στιγμὴν μετὰ τὸ τραγοῦδι τῶν Πειρατῶν τὸ Βόλγα, τὴν ἄλλη μ' ἓνα Βάλς τοῦ Σωπὲν καὶ κατόπιν μετὰ τὴν Τζάρντας. Περιφέρεται μέσα στὸν μικρὸ χορὸ, προκαλὼντας ὅλην τὴν σκᾶλα τῶν συγκαθησέων.
Καὶ τὸ φαγητὸ σας γίνεται ἀμφοβία καὶ νέκταρ καὶ ὅλες οἱ ἀπολαύσεις τοῦ κόσμου. Καὶ σὺ σὺ τὸ τραγοῦδι γλυστράει μέσα στὸ λα-
τὴν μὴ στιγμὴν μετὰ τὸ τραγοῦδι τῶν Πειρατῶν τὸ Βόλγα, τὴν ἄλλη μ' ἓνα Βάλς τοῦ Σωπὲν καὶ κατόπιν μετὰ τὴν Τζάρντας. Περιφέρεται μέσα στὸν μικρὸ χορὸ, προκαλὼντας ὅλην τὴν σκᾶλα τῶν συγκαθησέων.
Καὶ τὸ φαγητὸ σας γίνεται ἀμφοβία καὶ νέκταρ καὶ ὅλες οἱ ἀπολαύσεις τοῦ κόσμου. Καὶ σὺ σὺ τὸ τραγοῦδι γλυστράει μέσα στὸ λα-
τὴν μὴ στιγμὴν μετὰ τὸ τραγοῦδι τῶν Πειρατῶν τὸ Βόλγα, τὴν ἄλλη μ' ἓνα Βάλς τοῦ Σωπὲν καὶ κατόπιν μετὰ τὴν Τζάρντας. Περιφέρεται μέσα στὸν μικρὸ χορὸ, προκαλὼντας ὅλην τὴν σκᾶλα τῶν συγκαθησέων.
Καὶ τὸ φαγητὸ σας γίνεται ἀμφοβία καὶ νέκταρ καὶ ὅλες οἱ ἀπολαύσεις τοῦ κόσμου. Καὶ σὺ σὺ τὸ τραγοῦδι γλυστράει μέσα στὸ λα-
τὴν μὴ στιγμὴν μετὰ τὸ τραγοῦδι τῶν Πειρατῶν τὸ Βόλγα, τὴν ἄλλη μ' ἓνα Βάλς τοῦ Σωπὲν καὶ κατόπιν μετὰ τὴν Τζάρντας. Περιφέρεται μέσα στὸν μικρὸ χορὸ, προκαλὼντας ὅλην τὴν σκᾶλα τῶν συγκαθησέων.
Καὶ τὸ φαγητὸ σας γίνεται ἀμφοβία καὶ νέκταρ καὶ ὅλες οἱ ἀπολαύσεις τοῦ κόσμου. Καὶ σὺ σὺ τὸ τραγοῦδι γλυστράει μέσα στὸ λα-
τὴν μὴ στιγμὴν μετὰ τὸ τραγοῦδι τῶν Πειρατῶν τὸ Βόλγα, τὴν ἄλλη μ' ἓνα Βάλς τοῦ Σωπὲν καὶ κατόπιν μετὰ τὴν Τζάρντας. Περιφέρεται μέσα στὸν μικρὸ χορὸ, προκαλὼντας ὅλην τὴν σκᾶλα τῶν συγκαθησέων.
Καὶ τὸ φαγητὸ σας γίνεται ἀμφοβία καὶ νέκταρ καὶ ὅλες οἱ ἀπολαύσεις τοῦ κόσμου. Καὶ σὺ σὺ τὸ τραγοῦδι γλυστράει μέσα στὸ λα-
τὴν μὴ στιγμὴν μετὰ τὸ τραγοῦδι τῶν Πειρατῶν τὸ Βόλγα, τὴν ἄλλη μ' ἓνα Βάλς τοῦ Σωπὲν καὶ κατόπιν μετὰ τὴν Τζάρντας. Περιφέρεται μέσα στὸν μικρὸ χορὸ, προκαλὼντας ὅλην τὴν σκᾶλα τῶν συγκαθησέων.
Καὶ τὸ φαγητὸ σας γίνεται ἀμφοβία καὶ νέκταρ καὶ ὅλες οἱ ἀπολαύσεις τοῦ κόσμου. Καὶ σὺ σὺ τὸ τραγοῦδι γλυστράει μέσα στὸ λα-
τὴν μὴ στιγμὴν μετὰ τὸ τραγοῦδι τῶν Πειρατῶν τὸ Βόλγα, τὴν ἄλλη μ' ἓνα Βάλς τοῦ Σωπὲν καὶ κατόπιν μετὰ τὴν Τζάρντας. Περιφέρεται μέσα στὸν μικρὸ χορὸ, προκαλὼντας ὅλην τὴν σκᾶλα τῶν συγκαθησέων.
Καὶ τὸ φαγητὸ σας γίνεται ἀμφοβία καὶ νέκταρ καὶ ὅλες οἱ ἀπολαύσεις τοῦ κόσμου. Καὶ σὺ σὺ τὸ τραγοῦδι γλυστράει μέσα στὸ λα-
τὴν μὴ στιγμὴν μετὰ τὸ τραγοῦδι τῶν Πειρατῶν τὸ Βόλγα, τὴν ἄλλη μ' ἓνα Βάλς τοῦ Σωπὲν καὶ κατόπιν μετὰ τὴν Τζάρντας. Περιφέρεται μέσα στὸν μικρὸ χορὸ, προκαλὼντας ὅλην τὴν σκᾶλα τῶν συγκαθησέων.
Καὶ τὸ φαγητὸ σας γίνεται ἀμφοβία καὶ νέκταρ καὶ ὅλες οἱ ἀπολαύσεις τοῦ κόσμου. Καὶ σὺ σὺ τὸ τραγοῦδι γλυστράει μέσα στὸ λα-
τὴν μὴ στιγμὴν μετὰ τὸ τραγοῦδι τῶν Πειρατῶν τὸ Βόλγα, τὴν ἄλλη μ' ἓνα Βάλς τοῦ Σωπὲν καὶ κατόπιν μετὰ τὴν Τζάρντας. Περιφέρεται μέσα στὸν μικρὸ χορὸ, προκαλὼντας ὅλην τὴν σκᾶλα τῶν συγκαθησέων.
Καὶ τὸ φαγητὸ σας γίνεται ἀμφοβία καὶ νέκταρ καὶ ὅλες οἱ ἀπολαύσεις τοῦ κόσμου. Καὶ σὺ σὺ τὸ τραγοῦδι γλυστράει μέσα στὸ λα-
τὴν μὴ στιγμὴν μετὰ τὸ τραγοῦδι τῶν Πειρατῶν τὸ Βόλγα, τὴν ἄλλη μ' ἓνα Βάλς τοῦ Σωπὲν καὶ κατόπιν μετὰ τὴν Τζάρντας. Περιφέρεται μέσα στὸν μικρὸ χορὸ, προκαλὼντας ὅλην τὴν σκᾶλα τῶν συγκαθησέων.
Καὶ τὸ φαγητὸ σας γίνεται ἀμφοβία καὶ νέκταρ καὶ ὅλες οἱ ἀπολαύσεις τοῦ κόσμου. Καὶ σὺ σὺ τὸ τραγοῦδι γλυστράει μέσα στὸ λα-
τὴν μὴ στιγμὴν μετὰ τὸ τραγοῦδι τῶν Πειρατῶν τὸ Βόλγα, τὴν ἄλλη μ' ἓνα Βάλς τοῦ Σωπὲν καὶ κατόπιν μετὰ τὴν Τζάρντας. Περιφέρεται μέσα στὸν μικρὸ χορὸ, προκαλὼντας ὅλην τὴν σκᾶλα τῶν συγκαθησέων.
Καὶ τὸ φαγητὸ σας γίνεται ἀμφοβία καὶ νέκταρ καὶ ὅλες οἱ ἀπολαύσεις τοῦ κόσμου. Καὶ σὺ σὺ τὸ τραγοῦδι γλυστράει μέσα στὸ λα-
τὴν μὴ στιγμὴν μετὰ τὸ τραγοῦδι τῶν Πειρατῶν τὸ Βόλγα, τὴν ἄλλη μ' ἓνα Βάλς τοῦ Σωπὲν καὶ κατόπιν μετὰ τὴν Τζάρντας. Περιφέρεται μέσα στὸν μικρὸ χορὸ, προκαλὼντας ὅλην τὴν σκᾶλα τῶν συγκαθησέων.
Καὶ τὸ φαγητὸ σας γίνεται ἀμφοβία καὶ νέκταρ καὶ ὅλες οἱ ἀπολαύσεις τοῦ κόσμου. Καὶ σὺ σὺ τὸ τραγοῦδι γλυστράει μέσα στὸ λα-
τὴν μὴ στιγμὴν μετὰ τὸ τραγοῦδι τῶν Πειρατῶν τὸ Βόλγα, τὴν ἄλλη μ' ἓνα Βάλς τοῦ Σωπὲν καὶ κατόπιν μετὰ τὴν Τζάρντας. Περιφέρεται μέσα στὸν μικρὸ χορὸ, προκαλὼντας ὅλην τὴν σκᾶλα τῶν συγκαθησέων.
Καὶ τὸ φαγητὸ σας γίνεται ἀμφοβία καὶ νέκταρ καὶ ὅλες οἱ ἀπολαύσεις τοῦ κόσμου. Καὶ σὺ σὺ τὸ τραγοῦδι γλυστράει μέσα στὸ λα-
τὴν μὴ στιγμὴν μετὰ τὸ τραγοῦδι τῶν Πειρατῶν τὸ Βόλγα, τὴν ἄλλη μ' ἓνα Βάλς τοῦ Σωπὲν καὶ κατόπιν μετὰ τὴν Τζάρντας. Περιφέρεται μέσα στὸν μικρὸ χορὸ, προκαλὼντας ὅλην τὴν σκᾶλα τῶν συγκαθησέων.
Καὶ τὸ φαγητὸ σας γίνεται ἀμφοβία καὶ νέκταρ καὶ ὅλες οἱ ἀπολαύσεις τοῦ κόσμου. Καὶ σὺ σὺ τὸ τραγοῦδι γλυστράει μέσα στὸ λα-
τὴν μὴ στιγμὴν μετὰ τὸ τραγοῦδι τῶν Πειρατῶν τὸ Βόλγα, τὴν ἄλλη μ' ἓνα Βάλς τοῦ Σωπὲν καὶ κατόπιν μετὰ τὴν Τζάρντας. Περιφέρεται μέσα στὸν μικρὸ χορὸ, προκαλὼντας ὅλην τὴν σκᾶλα τῶν συγκαθησέων.
Καὶ τὸ φαγητὸ σας γίνεται ἀμφοβία καὶ νέκταρ καὶ ὅλες οἱ ἀπολαύσεις τοῦ κόσμου. Καὶ σὺ σὺ τὸ τραγοῦδι γλυστράει μέσα στὸ λα-
τὴν μὴ στιγμὴν μετὰ τὸ τραγοῦδι τῶν Πειρατῶν τὸ Βόλγα, τὴν ἄλλη μ' ἓνα Βάλς τοῦ Σωπὲν καὶ κατόπιν μετὰ τὴν Τζάρντας. Περιφέρεται μέσα στὸν μικρὸ χορὸ, προκαλὼντας ὅλην τὴν σκᾶλα τῶν συγκαθησέων.
Καὶ τὸ φαγητὸ σας γίνεται ἀμφοβία καὶ νέκταρ καὶ ὅλες οἱ ἀπολαύσεις τοῦ κόσμου. Καὶ σὺ σὺ τὸ τραγοῦδι γλυστράει μέσα στὸ λα-
τὴν μὴ στιγμὴν μετὰ τὸ τραγοῦδι τῶν Πειρατῶν τὸ Βόλγα, τὴν ἄλλη μ' ἓνα Βάλς τοῦ Σωπὲν καὶ κατόπιν μετὰ τὴν Τζάρντας. Περιφέρεται μέσα στὸν μικρὸ χορὸ, προκαλὼντας ὅλην τὴν σκᾶλα τῶν συγκαθησέων.
Καὶ τὸ φαγητὸ σας γίνεται ἀμφοβία καὶ νέκταρ καὶ ὅλες οἱ ἀπολαύσεις τοῦ κόσμου. Καὶ σὺ σὺ τὸ τραγοῦδι γλυστράει μέσα στὸ λα-
τὴν μὴ στιγμὴν μετὰ τὸ τραγοῦδι τῶν Πειρατῶν τὸ Βόλγα, τὴν ἄλλη μ' ἓνα Βάλς τοῦ Σωπὲν καὶ κατόπιν μετὰ τὴν Τζάρντας. Περιφέρεται μέσα στὸν μικρὸ χορὸ, προκαλὼντας ὅλην τὴν σκᾶλα τῶν συγκαθησέων.
Καὶ τὸ φαγητὸ σας γίνεται ἀμφοβία καὶ νέκταρ καὶ ὅλες οἱ ἀπολαύσεις τοῦ κόσμου. Καὶ σὺ σὺ τὸ τραγοῦδι γλυστράει μέσα στὸ λα-
τὴν μὴ στιγμὴν μετὰ τὸ τραγοῦδι τῶν Πειρατῶν τὸ Βόλγα, τὴν ἄλλη μ' ἓνα Βάλς τοῦ Σωπὲν καὶ κατόπιν μετὰ τὴν Τζάρντας. Περιφέρεται μέσα στὸν μικρὸ χορὸ, προκαλὼντας ὅλην τὴν σκᾶλα τῶν συγκαθησέων.
Καὶ τὸ φαγητὸ σας γίνεται ἀμφοβία καὶ νέκταρ καὶ ὅλες οἱ ἀπολαύσεις τοῦ κόσμου. Καὶ σὺ σὺ τὸ τραγοῦδι γλυστράει μέσα στὸ λα-
τὴν μὴ στιγμὴν μετὰ τὸ τραγοῦδι τῶν Πειρατῶν τὸ Βόλγα, τὴν ἄλλη μ' ἓνα Βάλς τοῦ Σωπὲν καὶ κατόπιν μετὰ τὴν Τζάρντας. Περιφέρεται μέσα στὸν μικρὸ χορὸ, προκαλὼντας ὅλην τὴν σκᾶλα τῶν συγκαθησέων.
Καὶ τὸ φαγητὸ σας γίνεται ἀμφοβία καὶ νέκταρ καὶ ὅλες οἱ ἀπολαύσεις τοῦ κόσμου. Καὶ σὺ σὺ τὸ τραγοῦδι γλυστράει μέσα στὸ λα-
τὴν μὴ στιγμὴν μετὰ τὸ τραγοῦδι τῶν Πειρατῶν τὸ Βόλγα, τὴν ἄλλη μ' ἓνα Βάλς τοῦ Σωπὲν καὶ κατόπιν μετὰ τὴν Τζάρντας. Περιφέρεται μέσα στὸν μικρὸ χορὸ, προκαλὼντας ὅλην τὴν σκᾶλα τῶν συγκαθησέων.
Καὶ τὸ φαγητὸ σας γίνεται ἀμφοβία καὶ νέκταρ καὶ ὅλες οἱ ἀπολαύσεις τοῦ κόσμου. Καὶ σὺ σὺ τὸ τραγοῦδι γλυστράει μέσα στὸ λα-
τὴν μὴ στιγμὴν μετὰ τὸ τραγοῦδι τῶν Πειρατῶν τὸ Βόλγα, τὴν ἄλλη μ' ἓνα Βάλς τοῦ Σωπὲν καὶ κατόπιν μετὰ τὴν Τζάρντας. Περιφέρεται μέσα στὸν μικρὸ χορὸ, προκαλὼντας ὅλην τὴν σκᾶλα τῶν συγκαθησέων.
Καὶ τὸ φαγητὸ σας γίνεται ἀμφοβία καὶ νέκταρ καὶ ὅλες οἱ ἀπολαύσεις τοῦ κόσμου. Καὶ σὺ σὺ τὸ τραγοῦδι γλυστράει μέσα στὸ λα-
τὴν μὴ στιγμὴν μετὰ τὸ τραγοῦδι τῶν Πειρατῶν τὸ Βόλγα, τὴν ἄλλη μ' ἓνα Βάλς τοῦ Σωπὲν καὶ κατόπιν μετὰ τὴν Τζάρντας. Περιφέρεται μέσα στὸν μικρὸ χορὸ, προκαλὼντας ὅλην τὴν σκᾶλα τῶν συγκαθησέων.
Καὶ τὸ φαγητὸ σας γίνεται ἀμφοβία καὶ νέκταρ καὶ ὅλες οἱ ἀπολαύσεις τοῦ κόσμου. Καὶ σὺ σὺ τὸ τραγοῦδι γλυστράει μέσα στὸ λα-
τὴν μὴ στιγμὴν μετὰ τὸ τραγοῦδι τῶν Πειρατῶν τὸ Βόλγα, τὴν ἄλλη μ' ἓνα Βάλς τοῦ Σωπὲν καὶ κατόπιν μετὰ τὴν Τζάρντας. Περιφέρεται μέσα στὸν μικρὸ χορὸ, προκαλὼντας ὅλην τὴν σκᾶλα τῶν συγκαθησέων.
Καὶ τὸ φαγητὸ σας γίνεται ἀμφοβία καὶ νέκταρ καὶ ὅλες οἱ ἀπολαύσεις τοῦ κόσμου. Καὶ σὺ σὺ τὸ τραγοῦδι γλυστράει μέσα στὸ λα-
τὴν μὴ στιγμὴν μετὰ τὸ τραγοῦδι τῶν Πειρατῶν τὸ Βόλγα, τὴν ἄλλη μ' ἓνα Βάλς τοῦ Σωπὲν καὶ κατόπιν μετὰ τὴν Τζάρντας. Περιφέρεται μέσα στὸν μικρὸ χορὸ, προκαλὼντας ὅλην τὴν σκᾶλα τῶν συγκαθησέων.
Καὶ τὸ φαγητὸ σας γίνεται ἀμφοβία καὶ νέκταρ καὶ ὅλες οἱ ἀπολαύσεις τοῦ κόσμου. Καὶ σὺ σὺ τὸ τραγοῦδι γλυστράει μέσα στὸ λα-
τὴν μὴ στιγμὴν μετὰ τὸ τραγοῦδι τῶν Πειρατῶν τὸ Βόλγα, τὴν ἄλλη μ' ἓνα Βάλς τοῦ Σωπὲν καὶ κατόπιν μετὰ τὴν Τζάρντας. Περιφέρεται μέσα στὸν μικρὸ χορὸ, προκαλὼντας ὅλην τὴν σκᾶλα τῶν συγκαθησέων.
Καὶ τὸ φαγητὸ σας γίνεται ἀμφοβία καὶ νέκταρ καὶ ὅλες οἱ ἀπολαύσεις τοῦ κόσμου. Καὶ σὺ σὺ τὸ τραγοῦδι γλυστράει μέσα στὸ λα-
τὴν μὴ στιγμὴν μετὰ τὸ τραγοῦδι τῶν Πειρατῶν τὸ Βόλγα, τὴν ἄλλη μ' ἓνα Βάλς τοῦ Σωπὲν κα

ΑΠΟ ΤΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΞΕΝΗΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑΣ

ΤΙΠΟΤΕ ΛΙΓΩΤΕΡΟ, ΤΙΠΟΤΕ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ: ΑΝΔΡΑΣ!

(ΙΣΠΑΝΙΚΗ ΝΟΥΒΕΛΛΑ, ΜΙΓΟΥΕΛ ΝΤΕ ΟΥΝΑΜΟΥΝΟ ΤΟΥ ΕΞΟΡΙΣΤΟΥ)



[5] Την άλλη μέρα δυο πολύ σοβαροί κύριοι παρουσιάστηκαν στο Γκομέζ, ο οποίος τους ζήτησε να ικανοποιήσουν από μέρος του προσβληθέντος.

— Πέτε του, απήντησε, να μου σταλεί το λογαριασμό του γιατρού ή του χειρουργού που τον περιποιείται. Κ' έτσι, άλλη ζημία έπαθε την πληρώνω...

— Μά, δόν 'Αλέξανδρε...
— Τι θέλετε δηλαδή; δεν θέλετε αυτό;
— Ημείς δεν θέλουμε τίποτα. 'Ο προσβληθείς θέλει μίαν αποκατάσταση... μίαν ικανοποίηση... μίαν αίτησιν συγγνώμης.
— Τις δεν έννοω... ή, ως ποίμε ότι δεν έννοω.
— ...να είδαμ... μόνον χαίρομαι!

— Α μάλιστα! Αυτό όποτε θέλει! Περιττό όμως να έννοληθε σεις. Δεν έχουμ ανάγκη από μάρτυρες. Πέτε του πώς άμα γιάνη άπ' το κεφάλι του (θέλω να 'πώ: άπ' το χτυπήμα πώφαγε με τη μπουκάλα στο κεφάλι) άς με είδοποίηση και πάμε όπου θέλει αυτός, κλεινόμαστε κάπου οι δυό μας, και ξεδιαλύνουμε άκόμα καλύτερα το ζήτημα με γρονθοποπανάδα. Άλλο από γροπιά δε δέχουμ! αυτή όμως εύχάριστα' άρου θέλει, ξαναδοκιμάζει πούος είναι ο Γκομέζ!

— Μας κοροϊδεύετε, κύριε! του φώναζε ένας άπ' τους μάρτυρες.
— Διόλου δεν σάς κοροϊδεύω, αλλά, πώς να σάς πω, μπρέ άνθρωποι του Θεού, νά σεις αντιπροσωπεύετε έναν κόσμο, κι' έγω έναν άλλον! σεις κρατάτε από τζάκια παλιά κι' είσατε ευγενείς πάππου προς πάππου, ένω έγω δεν έχω φαμίλια άλλη από 'κείνη που έφκιαζε μόνος μου. Έγώ, κύριοι, ένινα άπ' το τίποτα, έννοεστε; άπ' το τίποτα, και δεν μπορώ να χωνέψω 'γύ τους ταρτορισμούς αυτούς του 'κώδικος της τιμής' και σούπα - μούσε! Τίποις σαχλαμαρίες δεν τις σηκώνω. Τέλος, ζητήθηκα νομίζω. Ούτε κουβέντα!

Οι μάρτυρες σηκώθηκαν άπ' τη θέσι τους κι' ο ένας με μεγάλη επισημότητα κι' άποραστικότητα μαζί, αλλά όχι και χωρίς σεβασμό, — γι'ατί το κάτω-κάτω είχε μπροστά του έναν πανίσχυρο δικαστομυριούχο κι' έναν άνθρωπο με μυστηριώδη προέλευση, — του είπε:

— Έν τοιαύτη περιπτώσει, Σινιόρ δόν 'Αλέξανδρε Γκομέζ, θά μού επιτρέψετε να σάς είπω...
— Πέστε, δ.τι θέλετε, μόνον ζητάτε τα λόγια σας γι'ατί κρατάω έδω άλλη μιά μπουτίλα...
— Έν τοιαύτη περιπτώσει, Σινιόρ δόν 'Αλέξανδρε Γκομέζ, δεν είσατε ευγενής.
— Μά και βέβαια δεν είμαι, βεβαίωτατα δεν είμαι ευγενής. Έγώ; 'Από πότε ένινα και ευγενής; 'Αεντε από 'κει'.

— Πηγαίνουμ, είπε ο άλλος μάρτυς, δεν έχουμ πλέον κανένα λόγον έδω. 'Ως προς σάς, Σινιόρ δόν 'Αλέξανδρε, θά ύποσχηθώ τις συνεπείας της άχαρακτηρίστου διαγωγής σας.

— Φυσικά, φυσικά, — το περιμύνο. 'Όσο δε γιά τόν... ευγενή έκείνον με την γλωσσάρα την μακρὰ που του άνοίξε το κεφάλι, πέτε του, σάς έπαναλαμβάνω, να μου σταίλη τόν λογαριασμό του γιατρού και να προσέχη άλλωστε τι λέγει. Σετς πάλι, άν καμμιά φορά — όλα γίνονται λαβετε ανάγκη του άγροίκου και πούστου πολυκατομυριούχου που δεν έχει άντιλήψη τιμής, έλατε έλευθέρω κι' έμένα! θά σάς φανώ όπως φαίνουμαι και σ' άλλους ευγενείς.
— Μά αυτό δεν ύποφέρεται πιά! Πέμε!
Κ' οι μάρτυρες έφυγαν.

Τό ίδιο βράδυ ο 'Αλέξανδρος διηγήθηκε στη γυναίκα του τη σκηνή πώς συναντήθηκε με τους μάρτυρες, άρου προηγουμένως της περίπτωσης καταλειπτός τη σκηνή της λίσσης όπου τράβηξε την μπουκάλα. — κι' έλ' αυτά με πολύ καίρι. 'Εκείνη τόν άκουε, τρομαγμένη.

— Ευγενής έγώ! 'Ο 'Αλέξανδρος Γκομέζ! Ποτέ! Είμαι άπλόστατα ένας άνθρωπος, ένας άνδρας, αλλά όμως άνδρας, τίποτα λιγώτερο από άνδρας.

— Κ' έγώ; έπ' έκείνη, έτσι γιά να πη' κάτι.
— Έσύ! Μια γυναίκα! Και μιά γυναίκα που διαβάζει ρομάντς, Κ' έκείνος, ο φουκαρής ο κόμης που τον έχεις γιά το σάκι σου, ένα τίποτα, άπ' το τίποτα

τίποτα. Γιατί να σ' έμπούσω έγώ να περνάς την ώρα σου μαζί του, όπως θά την περνάσεις μ' ένα σκυλάκι να πούμε; 'Αν τάχα άγόραζες έν άπό 'κείνα τα μετα-έξομαλλα τα σκυλάκια ή μιά γάτα της άγκύρας, ή ένα μαϊμούδακο και τόν περιποιούσουν και τόν έχάζδευες, θά-παίρνα έγώ τη σκυλίτσα, ή τη γατίτσα, ή τη μαϊμού-δίτσα και θά την πέταγα άπ' το παράθυρο! Νόστιμο θά ήταν, φαντάσου δε νάπερτε και στο κεφάλι κανενός διαβάτου...

— Μά, 'Αλέξανδρε, έχουμ δικαίω να λέν — πρέπει να κλείσης την πόρτα σ' αυτόν τόν άνθρωπο...
— Άνθρωπο λές;...
— Τέλος, πρέπει να κλείσης την πόρτα στόν κόμη ντε Μπορνταβιέλλα.
— Αυτό είνε δική σου δουλειά. Γιά να μην τόν κάμνεις, θά πη πως δεν κατώρθωσα να σέ έλκύσω. 'Αν έννοιω-θες πως άρχιζες να ενδιαφέρεσαι γιά δαυτόν θά τόν πετούσες, γιά ν' απαλλαγής άπ' τόν κίνδυνο.
— Κί' αν έχω άρχισει να ενδιαφέρομαι γι' αυτόν;
— Α, ά, πάλι τα ίδια! Θέλεις να με κάμνεις να ζη-λέφω. 'Εμένα! 'Εμένα! Μά τότε, τέλος πάντων, θά πεισθής πως δεν είμ' έγώ σάν τους άλλους;...

'Αλήθεια! όσο περνάσεις ο καιρός τόσο λιγώτερο ή Τζούλια καταλάβαινε τόν άνδρα της, κι' όσο 'κείνος περισσότερο την ύπείαζε τόσο 'κείνη περισσότερο δη-μονούσε να μάθη: την άναπούσε ή όχι. 'Ο 'Αλέξανδρος πάλι από μέρος του, μ' έλο που ήταν βέβαιος γιά την πίστι της γυναίκας του, ή μάλλον γιά την τελεία άδυναμία της να τόν άπατήσει, αυτός, ο 'Αλέξανδρος, ο τίποτα λιγώτερο από άνδρας, άρχισε να κάμνει την σκέψη: «ή προτεγουσάνικη ζωή και τα μυθιστορή-ματα της έγύρισαν τόν κεράλι της φτωχής...» 'Ετσι άπεφάσισε να την πάρη σέ έξοχ.

Έφυγαν γιά ένα κτίμα τους.
— Λίγη έξοχη θά σου κάνει καλό, της είπε. Θά σου καλμάρη τα νεύρα. Άλλως τε αν φοβάσαι μή στενοχωρηθής χωρίς τόν μαϊμούδακο σου, μπορείς να τόν καλέσεις νάρθη γιά συντροφιά.
— Έκει δά στην έξοχη ή κατοικούσα ή Τζούλια πήγε να σκάσει! Στενοχωριόταν φοβερά. 'Ο άνδρας της δεν την άφηνε να διαβάζει.

— Έδώ σ' έφερα γιά να σέ τραβήξω άπ' τα βιβλία και να σταματήση ή νευρασθένεια σου πριν σέ συνεπάρη.
— Η νευρασθένεια μου;
— Φυσικά! Αυτό τρέχει σ' έμένα: νευρασθένεια. Κ' ή αίτια στά βιβλία.
— Δεν θά ξαναδιαβάσω!
— Ό όχι! δεν ζητώ τόσα πράγματα... Δεν ζητώ τίποτα. Τι ένινα έγώ; τύραννος; 'Εγώ ν' άξιώσω τε-τοιο πράγμα; Μά άξιώσα ποτέ τίποτα;
— Όχι. Ούτε να σ' άγαπήω 'ούτ' αυτό άκόμα δεν άξιώσες.

— Φυσικώτατα, γι'ατί αυτό είναι ένα πράγμα που δεν μπορεί κανείς νάν 'αξιώση. Άλλως τε έβρω πως μ' άγαπάς και πώς δεν μπορείς ν' άγαπήσης άλλων... 'Αφ' ότου με γνώρισες και χάρη σ' έμένα, έμαθες τι είναι ο σωστός ο άνδρας, δεν μπορείς ν' άγαπήσης άλλον, όσο και να βαλθής. Μά άρκεία οι ρομαντικώ-τητες... Σου είπα ότι έμέ δεν μ' άρέσουν αυτά. Αυτά είναι άνοησίες από κείνες που λέγονται σε όμιλεις με γελοία ύποκειμενα, κόμητες και τέτοια, άμα παίρνουν τό τσάι.

Η άπελπισία της φτωχής της Τζούλιας άπόγινε άμα άνακάλυψε ότι ο άνδρας της είχε βρωμοσχεσίσει με μιά δούλα χοντρήλου και διάλου ωμορφή.
— Ένα βράδυ μετά άπ' το φαγητό, ένω ήταν μόνος τους, ή Τζούλια τού είπε αφωνής:
— Μη θαρρής πως δεν άντιλήφθηκα αυτήν την ιστο-ρία σου με τη Σιμόνα.
— Και; μήπως έγώ έκρύφθηκα; Άλλως τε δεν έχει και σημασία. Τό καλό τού φαί...

— Τι θέλεις να πής;
— ...τό καλό τού φαί είναι καλό γιά όλες τις μέ-ρες, και σ' αυτό ώραίε γιά όλον τόν καιρό.
— Ανατρίχιασε! Πρώτη φορά της έλεγε καθάρα κι' άπερίφραστα: ώραίε, πολύ ώραίε... Την άγκούσες λοι-πόν, αλήθεια;
— Μά, καίμ' έμένα! 'Εσύ, μ' αυτήν την τασηνακοπύστρα!...
— Άλλά; 'Η άκαθάρσια της ίσια-ίσια μ' έραβήθη-τι νόμισες; Άπρημονές πως έμεγαλώσα σε κάτι σάν άχούρι και πως κακόμαθα, όπως λέγει ένας φίλος άπ' τόν χωριάτικο αυτόν μεζέ θά έκτιμώσω περισσό-τερο την δική σου την ωμορφιά, την χάρη και τη λε-πτότητα...

— Με κολακέιες τώρα δά ή με βριζέιες;
— Νά τα μας! Πάλι ή νευρασθένεια! Κ' έγώ έν-ό-μιζα πως είχες άρχισει να γίνεσαι καλά!

— Βέβαια, σεις οι άνδρες μπορούτε να κάμνετε κέφια σας, να μάς άπατάτε...
— Πούος σέ άπάτησε; Αυτό τόν λές άπάτη; Μάι μπά!.. Τά βιβλία, τά βιβλία! Μά σε βεβαίω, δεν μ' καίγεται καρρί γιά τη Σιμόνα...
— Δεν άμφιβάλλω. Σά σκυλίτσα είναι αλή γιά σέ, σά γάτα, σά μαϊμού!

— Άναγκριβός! Τίποτα περισσότερο από μαϊμού! Και μουζέι πάρα πολύ τόν πέτυγες: μαϊμού! Άλλά όμως, επειδή άπέκτησα και μαϊμού, δεν έπαυσα ν' είμαι και άνδρας σου.
— Έγώ, θέλεις να πής δεν έπαφα γι' αυτό ν' είμαι γυναίκα σου...
— Βλέπω, Τζούλια, ότι κανείς προδούς...
— Διδάσκειται κανείς...
— Μ' έμένα, φαντάζομαι, όχι με τόν μαϊμούδακο σου.
— Μ' έμένα, φυσικά.
— Λαμπρά λοιπόν! 'Όστόσο δεν φαντάζομαι ν' έξοχικό αυτό έπεισόδιο να σέ κάνει ζηλιέρα. Ζη-λά σου! 'Η γυναίκα μου ζηλιέρα! Και γιά μιά μα-μού! 'Όσο γιά κείνη, την προκίζω κι' αντίο!

— Αί βέβαια! άμα έχη κανείς χρήμα...
— ...Με την προίκα αυτή παντρεύεται μάν-μει και χαρίζε στόν άνδρα της μαζί με την προίκα ή ένα παιδί. 'Αν μάλιστα συμβή τόν παιδί να μοιραί-μαμπά του που είναι άνδρας με τά όλα του επί-διπλά του τυχερού άρραβωνιαστικού.
— Σταμάτα, σταμάτα, σταμάτα!
Κ' ή δύστυχη έβαλε τα κλάματα.
— Άα!... έγώ είπα πως ή έξοχη θά σέ πω καλύτερα: αν είναι να σέ κάνει χειρότερα...
Μετά δέκα μέρες γυρνούσαν σπίτι τους.

Η Τζούλια ξανάρχισε τη βασανισμένη της ζωή ή κόμης ντε Μπορνταβιέλλα της επικήδειας του, έλέ με κάποια περίσκεψη. Γι' αυτό κ' ή Τζούλια, έ-π' του της τούτη τη φορά, άρχισε να διδέρ άπ' την έπι-στασία της προσοχή στους κακόβουλους ύπανταχούς τού φίλου και, πρό πάντων, να κάμνει προληπτική έπι-δειξι αυτής της φίλης στόν άνδρα της που τόν μόνο έλεγε από καιρό σέ καιρός: «Πρέπει να ξαναπέρ-στην έξοχη και να ύποβληθής σε μιά θεραπεία...»
Μιά μέρα τόν κορόμφωμα της άπελπισίας της ή Τζού-λια τού ρίχτηκε φωνάζοντας:
— Δεν είσαι άνδρας, 'Αλέξανδρε, δεν είσαι άνδρας!
— Πούος; Έγώ; Και γι'ατί;
— Όχι, δεν είσαι άνδρας!
— Μά έξηγήσου!
— Ξέρω τώρα ότι δεν μ' άγαπάς, ότι δύλου δεν σ' νοιάζει γιά μέ, ότι δεν είμαι γιά σέ ούτε ή μαϊμού του παιδιού σου, ότι μ' έπηρεσε έτσι από φουροσπέρ-νεια, γιά να πεινιέσαι, γιά να βελγισαι με την έμψυ-φία μου, γιά να...

Χμ... Χμ... Πάλι τόν ρομάντσο άρχινα... Κι γι'ατί, παρακαλώ, δεν είμαι άνδρας;
— Ξέρω, ξέρω καλά τώρα πως δεν μ' άγαπάς.
— Σου είπα χίλιες φορές πως όλες αυτές οι άπ' έ-αν σ' άγαπώ, δεν σ' άγαπώ, είναι κουβέντες τού τσι-γιού, κ' έγώ δεν είμαι κόμης, ούτε πίνω τσάι...
— Σου λέω πως δεν μ' άγαπάς.
— Αί κ' έπειτα;
— ...δεν μ' άγαπάς, γιά να δέχεσαι αυτός ο κόμης ο μαϊμούδαλος όπως τόν λές, να μ'αίνη έδω μέτα δ.τι ώρα...

— Έσύ τόν δέχεσαι.
— Γιατί να μην τόν δεχθώ έγώ, άρου είναι έραστή μου; Άκούς; Έραστής μου!
— 'Ο 'Αλέξανδρος έμενε άπαθής θωρουντός την. Ε-κείνη, περιμένοντας ένα έξασμα και μ' έλπίσιν, τόν, έξήρθη άκόμη περισσότερο ν' έφώναζε:
— Έμπρός λοιπόν! Τι κάθεται! Δεν μ' έπαιστώ άκόμα όπως την άλλη.
— Έν πρώτοις δεν είναι αλήθεια ότι εκόκωσα την άλλη, όπως δεν είναι αλήθεια ότι ο μαϊμούδαλος είναι έραστής σου. Λές φέμματα έτσι έπιτίνδεις γιά να με προκαλέσης. Πες γυρνούσας να με κάμεις 'Οθέλλω, να τόν σπείτ' μου δεν είναι θάτρο, κι' αν έξακολουθή-σαι, σύντομα θ' άποτρελλαθής και θά σέ κλείσω σε Φρενοκομείο.

— Τρελλή; Έγώ τρελλή;
— Τρελλή γιά δέσιμο! Τόσο τρελλή ώστε να μ'αί-νεις γιά έραστή, δηλαδή να θέλεις και καλά να με καί-νεις να τόν πιστέψω! Άλλά όχι δεν θά σου χαζολογή-γώ τ' αυτά με λόγια σάν αυτά που είναι σά μυσ-τορήματα και λέγονται στο τσάι με κανέναν κόμη-Τό σπείτ' μου, σου είπα, δεν είναι θάτρο.
— Δειλέ! δειλέ! δειλέ! έκραζε ή Τζούλια έξου-νών. Δειλέ!

— Άα! μ' άπρέπει να λάβουμε μέτρα, μουρ-νός έκείνος.
— Άκούω!

ΛΙΓΗ ΔΡΟΣΙΑ ΚΑΙ ΛΙΓΟ ΠΙΘΕΡΑ ΑΠ' ΤΙΣ ΚΟΡΦΕΣ ΤΩΝ ΤΥΡΟΛΙΚΩΝ ΛΑΠΕΩΝ

Ο ΖΩΓΡΑΦΟΣ ΤΩΝ ΒΟΥΝΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΧΙΟΝΩΝ ΤΖΙΟΒΑΝΝΙ ΣΕΓΚΑΝΤΙΝΙ ΠΟΙΗΤΗΣ ΤΗΣ ΝΕΥΧΗΣ ΠΟΙΜΕΝΙΚΗΣ ΖΩΗΣ

ΕΙΣΗΓΗΤΙΚΟΝ ΙΣΤΟΡΙΟΚΡΙΤΙΚΟΝ ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΤΟΥ κ. ΣΤ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ ΜΕ ΤΡΙΣ ΣΕΓΚΑΝΤΙΝΙ ΦΩΤΟΤΥΠΙΚΟΣ



'Αγάθη στα βουνά. [Brianza 1883]

Τό 1899, εις ένα μάγο ήλιοβασιλέμα, εις τό χωρίον Σάμπτεργκ των Τυρολικών Άλπεων της Άνω Άνγκαντίας έσβηνε ήσυχα ήσυχά ένας άπ' τους μεγαλύτερους ζωγράφους της Ιταλίας, και εις της Εύρώπης, ο Σεγκαντινί.

Έίχεν άποσπάρη εις τάς χιονισμένας κορυφάς τών Άλπεων, πρὸς θεραπεία των άρροστημέ-των πνευμόνων του, αλλά εκεί ευρήκε την πλήρη εξάπλωσιν του μεγάλου ταλέντου του, τόν όποιον οτε ευρίσκει εις τάς πόλεις, εις τό Μιλάνον και την Βενετίαν, είχε τραπή εις τόν συμβολισμόν.

Ο Σεγκαντινί γεννήθη εις τό Άρκο του Τυ-ρόλ τῷ 1858 και έσπούδασεν εις τό Μιλά-νον. Έκίνησεν άμέσως την προσοχήν των φίλο-τεχνών με τά πρώτα έργα του. Ίδιως έκαιεν έντίπασιν εις τό Μιλάνον ή τεχνοτροπία του, ή μάλλον ή βάσις της άντιλήψεως του διά της τέχνης.

Ο Έμπρεσιονισμός, τὸ γαλλικόν αυτό άν-θος της τέχνης, με τόν Νανέ επί κεφαλής, εϋ-σχηεν άναμφέβολος εις τό τάλαντον του Σε-γκαντινί τόν μεγάλον μύ-στην του.

Μάλιστα ο Σεγκαν-τινί προσέθεσεν εις τόν Έμπρεσιονισμόν και τόν Ναφθισιονισμόν, δη-λαδή τόν διαχωρισμόν των χρωμάτων εις τά άρχικά και βασικά τρία χρώματα από τά όποια άποτελούνται όλα τά χρώματα.

Τά άποτελέσματα της τεχνοτροπίας του Σε-γκαντινί ήσαν καταπλη-κτικά: ίσως κανέναν ζω-γράφο δεν ήμολώσινε περισσότερον και πλέον αληθινά τὸ φῶς, όσον ο Έρμπίτης τών Άλ-πεων. Κάθε χρωματι-κόν τόνον, διήγει ο Σεγκαντινί εις μικράς παραλλήλους γραμμάς έρωστού, κινούτων και κινουόν, εις τόσην άνα-λογία, ώστε ο οφθαλ-μός του δεσπόζον κάμνει

την ανασύνθεσιν του διηρημένου αυτού τόνου. 'Η έντύπασιν από τόν τρόπον αυτόν της εργασίας είναι κάτι ζωντανόν, κάτι παλλόμενον από ψυ-χήν. Τό φῶς τό έκτυφλοκινόν του ήλιου μέσα εις την παγωμένην και διανή ήμισοφαιραν των Άλπεων άποδίδεται με τόσην δύναμιν, ώστε ο θεατής αναγκάζεται πολλάκις να ήμι-κλείση τούς οφθαλμούς του, όπως θά έκαιμεν αν άντίκρυζε τόν έκθαμβωτικόν ήλιον των πα-γετώνων.

Έννοείται ότι ή τεχνική αυτή του Σεγκαντινί δεν είναι ή μόνη αξία των έργων του. Πολύ μεγαλύτερα είναι ή ποιητική διάθεσις και ή δημιουργική δύναμις της ψυχής του, τόσον ισχυ-ράς και ύγιους, κλεισμένης μέσα εις αδύνατον και άρροστημένον στήθος. 'Η ζωή των Άλ-πεων, οι έθροισμοί και ρωμάλειοι χωρικοί των βουνών, τά κατόπια των προβάτων που βό-σκουν την γλόνη των όροσειών, αι άγγελίδες με τά άναθά και ήρεμα σάν παιδικά μάτια, ευ-ήρκαν τόν αισθαντικώτερον και τόν πλέον ψυ-χόρητον ψάλλον των. Τά χροστάλλινα νερά των πηγών δροσίζουν την βιβλικήν ομαδικήν ζωήν των ανθρώπων και των ζώων. Έδώ μιά μητέρα θηλάζει τό παιδί της στο σταύλο δίπλα σε μιά άγελάδα ή όποία γλύφει τό θηλάζον μο-σχάρι της. Διά τόν Σεγκαντινί είναι δύο μητέ-ρες. Εις άλλον πίνακα τό «Άβε Μαρία» ή μι-κρή βάσκα της λήμνης επιστρέφει εις τό χωριό. Μέσα εις την άποθέωσιν του φεγγαρόλου και χρυσοῦ ήλιοβασιλέματος τά πρόβατα που γεμί-ζουν έντελώς την βάσκα μόλις άφίγουν θέσιν εις τόν βοσκόν κοπιλάτην και την νέα γυναίκα τόν που κρατεί τό μικρό παιδί τους. Άλλού ο Σεγκαντινί τραγουδεί τούς έθροισ τών άκάων βουνίσσιων μέσα εις τό ιδανικόν πλαίσιον των χιόνων και των βράχων.

Τά έργα του Σεγκαντινί είναι ήθογραφικά, συμβολικά και της άγροτικής ζωής, κατά τά τρία στάδια της εξέλιξεως της τέχνης του. Άλλά πάντοτε γεμάτα ποίησιν και μιά εξαύλω-σις της ζωής, μιά ειρήνη και μιά άγάπη πλα-ναι να εις τά όλόφωτα έργα του, και ή ψυχή τόν άφελών χωρικών του έχει άπειρον βάθος, όπως εις τά τοπία του έξωγράφησε τό φοβε-ρόν άπειρον και τό μυστήριον της όρεινης φύ-σεως, όπου άναπνέει κανείς ευκολώτερα και ή ψυχή του άνυψούται πρὸς τόν ουρανόν.

Ένα από τά ώραίεστερα έργα του Σεγκαντινί, της συμβολικής περιόδου του, είναι εις την Πι-νακοθήκην του Μιλάνου: 'Ο «Άγγελος της Άγάπης»: Έπάνω εις ένα δένδρον, τό δένδρον τόν οποίον εις τήν ήμεραν φωαύεσται της ζωής, μιά μητέρα με την ήμεραν φωαύεσται της ζωής, σφίγγει εις την άγκαλιά της τό



'Η γυναίκα που δροσίζεται. [Savognino 1892]

παιδί της και τὸ προσφέρει τόν σφογιηλόν μαστόν τὸ παιδί γεμάτο ήγαν, ευτυχία και έμπιστο-σύνην αναπαύεται εις τόν κόλπον της αιώνας μητρικής άγάπης, πηγής της ανθρώπινης ζωής. Τό έργον παρὰ τόν μοντερνισμόν της τεχνοτροπίας του ένθυμίζει την ποιητικήν άφελειαν τού Μπο-ταέλλι και την μακαριότητα τού Φοά Αντέλικο.

Τά τρία έργα τά όποια συνάθετον τόν σημείωμα τού το, ή γυναίκα που δροσι-ζεται, ή γυναίκα με τό μοσχάρι και ή άγάπη στα βου-νά, είναι από τά πλέον χαρακτηριστικά του Ιταλού ζωγράφου ο όποίος έζησε μέ-νον όλίγα έτη (πέ-θανε 41 έτών), αλλά άφηκε πίσω τόν άρ-ατισμόν ήμισυ αιώ-νος άντιλήψεως της τέχνης και μιάς τρυφερότη-τος και άγάπης πρὸς την φύσιν, την όποιαν τόσον φτωχός έχασαν τά φανερά τὸ μάτι. ΣΤΕΦ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Η εικόνα της ά σε-λίδος αναπαριστά τὸ ζωγραφικόν έργον τού καθηγητοῦ L. Schmut-zier υπό τόν τίτλον: «Η χαρά της ζωής». Ο ζωγράφος διαφανε-ται διά την χλιδήν των χρωμάτων του, την πλι-στότητα της φυσιογνωμι-κής αφοσίωσης και την σφύζουσαν ζωήν των ανθρώπων του.

'Η γυναίκα με τό μοσχάρι.

[Savognino 1892]

ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΓΡΑΦΙΚΑΙ ΑΠΕΙΚΟΝΙΣΕΙΣ ΜΗΤΡΙΚΗΣ ΣΤΟΡΓΗΣ

ΑΡΜΕΝΙΣ, ΑΘΙΓΓΑΝΙΣ, ΛΑΠΩΝΙΣ ΚΑΙ ΑΙΘΙΟΠΙΣ, ΜΗΤΕΡΕΣ ΜΕ ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΤΟΥΣ

